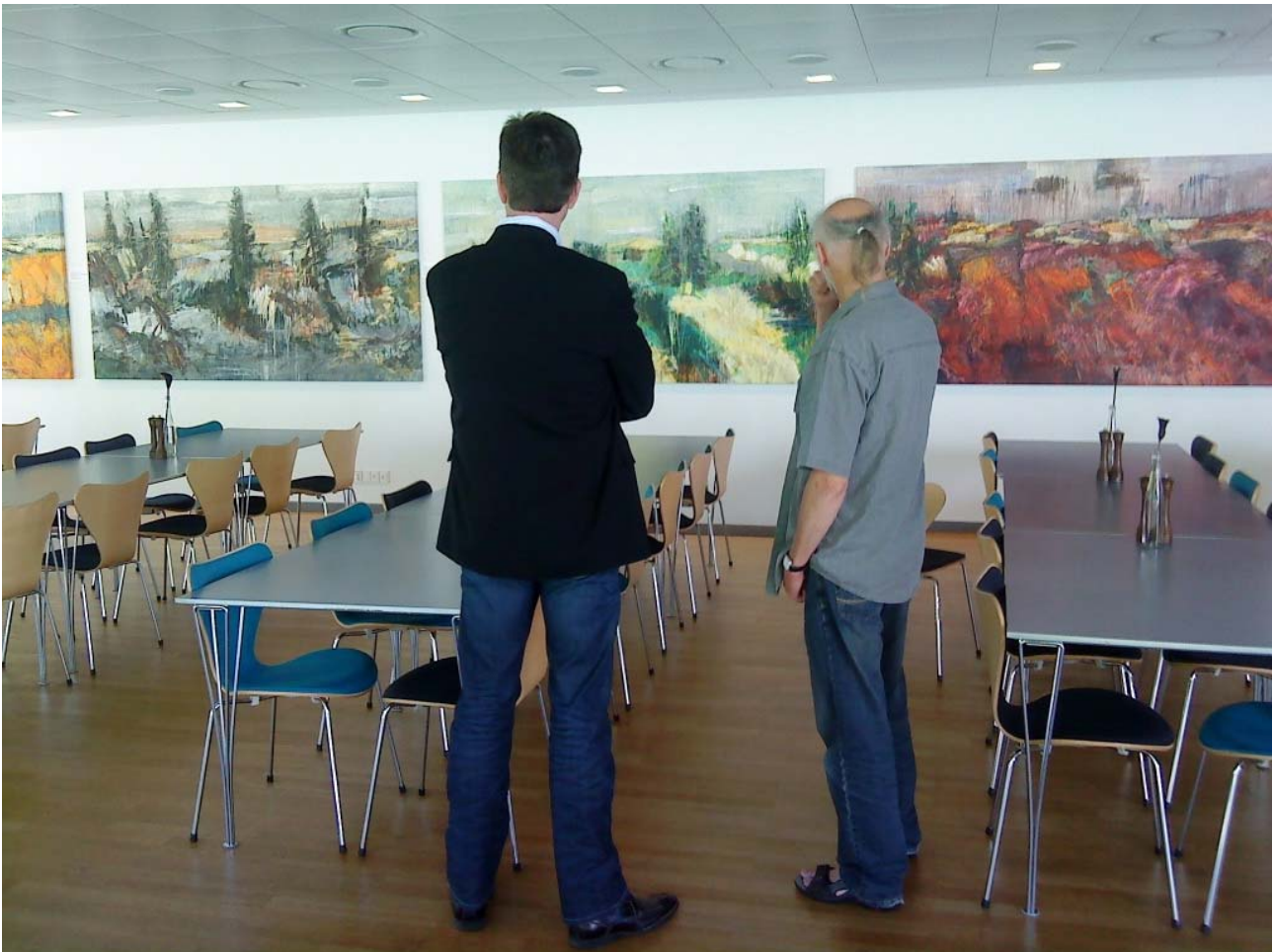

Kære nyhedsbrevs læsere – Maj 2011 - .

Midt i det mest fantastiske forårsvejr sidder jeg lige nu på Café Ewalds 'bro' ude i Remstrup å, downtown Silkeborg, på den tidligere papirfabriks område. Jeg sidder og fordøjer dagens møde i det lokale Musik & Teaterhus, hvor der har været evaluering på LAND: "hvordan går det, hvor langt er vi nået, hvad synes vi". Nogle udsendinge fra sponsorens – Arbejdernes Landsbank – direktion og marketing besøgte Silkeborg. Først var vi inde hos Jyske Finans og se Carstens originale malerier. For mig sker der det samme, hver gang jeg ser malerierne. Der går 5 minutter, så sidder man bare og kigger på de store, flotte malerier. Man forsvinder ind i dem, og mindes og reflekterer over stemninger fra årtiderne i DK. På samme måde som når man 'forsvinder' ind i et stykke musik, og bare kigger tomt frem for sig, helt væk i en anden verden. Jeg fornemmede også, at AL's udsendte fik en aha oplevelse af de større. Jeg håber virkelig, at det bliver muligt på et tidspunkt at få malerierne med på turné, når og hvis LAND skal på koncert turné. Selvom malerierne nu bliver spredt ud til et større publikum via LAND boxen, så er 'the real thing' bare noget ganske særligt.

Kjeld Gosvig, Juridisk Direktør i AL, og Carsten Frank foran et udsnit af LANDskabsfrisen

Efter en hurtig rundvisning i Jysk Musik & Teaterhus, var der frokost, møde, musik lytning og ikke mindst film kigning. Vi var jo alle spændte på, hvordan Kim har grebet opgaven med de 8 LAND film an. Selvom det er utaknemmeligt – især med filmiske forløb – at vise noget ikke færdigt, udløste de klip vi så spontane klapsalver. Det er svært at forklare, men jeg kan kun sige, at der er fantastisk flotte billeder og

stemninger og små historier, i de par udkast Kim viste os. Så også m.h.t. filmene kan jeg sige: "glæd jer".

Kim og hans assistent Sharam på arbejde ude i fædreLANDet

Det går også rigtig godt med musikken. Først og fremmest vil jeg igen sige, at det er en gave at få lov at arbejde med LAND. Ingen krav, ingen smagsdommeri, ingen skelen til kommerciel tankegang m.h.t. sangenes længde, lyd, instrumentering. Kort sagt: musik for musikkens skyld og stemning for himlens skyld. Og jeg har haft nogle storslåede oplevelser undervejs – og har sikkert en del til gode endnu -.

Første gang jeg for alvor skulle ud og befolke LAND'et, var med december sangen STILLE VINTERLYS. Nanna Lüders har en stor stjerne hos mig, og hende ville jeg rigtig gerne have til at synge den sang. Men jeg vidste også, at hun havde haft en hård tid efter kæresten Hilmer Hassigs alt for tidlige død, så enten ville hun melde fra, eller også ville hun møde op og, qua den tilstand hendes liv havde bragt hende i, kunne give netop dén sang stor dybde. "Det er trist og dunkelt derude . . .". Hun valgte heldigvis det sidste, og resultatet taler for sig selv. I mine inhabile ører gør hun det ganske enkelt fremragende. Her skal også nævnes, at samme sang har fået fornemt kontrabas spil af Kaspar Vadsholt.

Så var jeg i gang for alvor. I den lettere melankolske vinterhalvårs stemning, tog jeg fat på november sangen, PÅ VEJ IND I NOVEMBERREGN. I radioen hørte jeg tilfældigvis forskellige af mine kollegaer spille en sang hver, som de holdt meget af. Saxofonisten Benjamin Koppel satte en Joni Mitchell sang i CD spilleren, som var så

efterårs smuk som noget, og jeg tænkte, at hvis han selv kunne spille i det mode, så var han den der kunne give PÅ VEJ IND I NOVEMBERREGN det helt rigtige touch.

I den grad, ja, skal jeg hilse og sige. Efter at have arbejdet med Benjamin, er jeg bare fan. Såå musikalsk, såå blændende dygtigt, og såå 'rigtigt' rammer han stemningen. Hurra. Sangen synger jeg selv, med lidt hjælp fra Nanna.

Videre til februar sangen SNEVEJR, som jeg hele tiden har tiltænkt Ida. Vi har spillet den en del live, så hun er helt hjemme i sangen. Nok plejer jeg at synge med, men på indspilningen holder jeg min mund, og det er rigtig godt, for hun gør det så strålende alene. Som instrumentalt krydderi ønskede jeg lyden af det vidunderlige instrument engelskhorn. Det er en 'stor obo'. Samme vemodige klang, bare dybere. Og jeg fandt igen den helt rigtige, nemlig Sanne Damore, som så ved samme lejlighed spillede obo temaerne på juli sangen DET RØDE LAND. Sanne er et sprudlende bekendtskab, ikke mindst når hun i pauserne fortalte om sin bibeskæftigelse som stand in skuespiller ude i den virkelige verden. Altså fx, at blive hyret til at agere den nye, hemmeligt indgiftede, pænt uheldige, kone til en enlig og barnløs millionærs 70 års fødselsdag, medbringende en jævnt uheldig søn, som så nu teknisk set var arving til hele formuen. En formue som alle indtil da troede at fødselarens søskendes børn skulle arve. JESUS CHRIST. Det var næsten ikke til at holde ud at høre om dette overvældende drama fra det virkelige liv, og hvor langt ud den isnende stemning blev trukket, før 'joken' blev afsløret. Uha uha.

Sanne Damore

Benjamin Koppel

Jeg havde nogle cello passager til DET RØDE LAND og januar sangen FROSTVEJR, og spørger Sanne, om ikke hun kender en cellist. Jo da, hvilket ledte søde Cecillie Hyldgård ind i studiet til os. Så fin og lækker en tone, og så rar at være sammen med. Endnu en gave. Glæd jer til den unikke lyd i indledningen til FROSTVEJR. Det franske middelalderinstrument Psalterion – som min gamle bekendte Keld Mortensen kom forbi og spillede – Cecillies cello og så Michala Petris blokfløjte. I mine inhabil ører igen et helt unikt lille musikalsk øjeblik. At få lov at arbejde sammen med en verdensstjerne som Michala, var en oplevelse. Sammenfattende vil jeg sige, at det har været top motiverende at arbejde med de klassisk uddannede instrumentalister. Velforberejdede og kanon dygtige har de været i stand til at forbedre mine noder, i Michalas tilfælde langt ud over hvad jeg troede muligt. Ganske enkelt forrygende flot. Og så arbejdes der igennem. Hun bliver ved, og optimerer hele tiden udtrykket. Helt opslugt i materialet. Pause, kaffe og kage til blodsukkeret, og så, videre. Til sidst måtte jeg 'gribe ind', stoppe hende og sige, at vi havde så rigeligt super brugbart 'i kassen', inden hun tiltede sig selv helt ud over kanten i ren arbejdsiver.

Michala Petri & Kristian

Maj sangen DEN LYSE SOMMERDAG fik helt spontant sin befolkning i kølvandet på de første Københavner sessions. Jeg bad Nanna give et skud på vokalen, og det blev fedt, og superfedt da Ida og jeg hængte os på Nanna. Den klang vi 3 har sammen er skøn, og den glade, sprudlende forårssang tindrer derudaf, ikke mindst båret af dejligt frisk tromme og bas spil, af henholdsvis Jakob Storm Mahler og SP Poulsen. SP har jeg altid været 'fan' af, og nu var der en lejlighed til at 'lege' sammen. Den video jeg har af ham, mens han, helt i sin egen verden, tamper sig igennem nummeret, med sveden springende, lægger jeg sgu ud på YouTube en dag. Entusiasme og spilleglæde i yderste potens. Tak for kicket. Og så igen: jeg bad spontant Benjamin give et skud på autroen i maj sangen, og døm selv til den tid. Han styrtdykker med usvigelig sikkerhed ned i stilen og stemningen, og fyrer 1½ minuts sax solo af, så smilene hos

os der var til stede ikke ville forlade ansigterne i lang tid derefter - faktisk kommer smilet tilbage hver gang jeg hører det take -.

Ellers er det første I kommer til at høre fra LAND'et - om DR's playliste udvalg gør det muligt - august sangen DET GULE LAND. Det er også den de fleste af jer allerede har hørt live. Vi har haft den på repertoireet i næsten 4 år, og den har ved hver eneste koncert affødt en efterspørgsel, som vi stadig ikke kan honorere, men nu kan I måske til august høre den i radioen. Jeg tager den med til pluck-in møde i DR om en måneds tid. Så får vi håbe, at den kommer gennem nåleøjet. Den er stadig baseret på min første indspilning af sangen, hjemme fra mit værksted. Selvom mange ting er spillet og sunget om, er stemningen stadig den oprindelige. Og Ida og jeg har sunget den sang hundredvis af gange, og nyder det stadigvæk. Der er noget dragende, unikt og 'urdansk' over den sang. Ved mødet i dag skete det samme som altid, når den sang spiller. En helt egen, indvendig rejse hos de tilstedeværende. Jeg kan se det på dem. Jeg er super glad for den sang. Og Ida! Tjah, der er sket meget, siden jeg 'samlede hende op' for snart mange år siden.

Nu ikke mer' om LAND.

I sidste nyhedsbrev fra januar, var Ida, Lasse og jeg ved at forberede vores 'turné' til St Croix, i det tidligere Dansk Vestindien. Udover at det var helt ovenud vildt fedt at være dér, vel vidende at DK i samme periode var nærmest dybfrossent, så var det så sjovt at spille under forholdsvis primitive forhold, for nogle mennesker som af indlysende årsager intet anede om min musik. Men heldigvis har vi på repertoireet adskillige sange på engelsk, og så har vi instrumentalmusikken. Og den 'gik hjem' i dén grad derude. "please enjoy this musical breeze from the long and light Scandinavian summer nights". Opsommeret i den 3. koncert af 4, i den lille koncert pavillon i parken ved siden af det knaldrøde Fort Frederik ved havnefronten downtown Frederikssted.

Fra koncerten i Frederikssted

Vi havde på det tidspunkt vænnet os til de fremmede forhold, havde oplevet at der blev lyttet, og at humoren i mine introduktioner fungerede på engelsk, så vi slappede fuldstændig af, og lod musikken gøre arbejdet, mens solen gik ned i det caribiske hav. En oplevelse vi nok aldrig glemmer. Mange mennesker mødte op, medbringende

behagelige campingstole, og alle syntes at nyde den tropiske aftens mere end lune brise og musikken. Blandt tilhørende bl.a. Otto Tranberg Hansen på 92. Knaldsort i huden, men med smal næse og lidt høje kindben. Og søde Carmen Larsen, eller Ejnar nede fra tankstationen, og -... Vi fandt hurtigt ud af, at de danskere, som for et par hundrede år siden var udstationerede for at kontrollere De Vestindiske Øer, ikke havde ligget på den lade side i savnet af koner og kærestes i DK. I Ottos tilfælde er der stadig en rødhåret gren af samme familie på Bornholm!!

I det hele taget var det meget fascinerende overalt at mærke et vingesus fra Danmarks periode som kolonimagt, fra bygninger, person-og bynavne til gadeskilte. Det kan varmt anbefales at bruge et par uger eller mere derude. Vi blev - og danskere generelt bliver - simpelthen taget så godt imod, og det på trods af, at vi ikke var guds bedste børn, dengang vi regerede på øerne. Som et curiosum boede vi den første uges tid på hotellet 'Company House', som er den tidligere administrationsbygning for Dansk Vestindisk Compagni. I gårdhaven og på trapper mm er belægningen stadig de gule danske mursten, som blev brugt som ballast i sejskibene på turen ud til St Croix, og som til hjemturen blev erstattet af sukker, rom, hårdttræ mm.

Hjemme igen bød foråret på mange lukkede koncerter, mest i form af aktionær og årsmøder i forskellige pengeinstitutter. Vi vil rigtig gerne spille den slags koncerter, for der møder vi en masse 'intetanende' mennesker, som vi så kan give en (måske uventet) oplevelse. For at beskrive, hvad der kan ske sådan en aften, kommer her et uddrag af et brev, fra én som var til aktionærmøde med Arbejdernes Landsbank på Hotel Harmonien i Haderslev:

Vi er (næsten) færdige med at spise. To musikere kommer på scenen og begynder at spille.

Hvad sker der dog? Salen og publikum er bomstille. De skønneste blide og stille toner breder sig i rummet og folk ser helt andægtige ud. Fuldstændig paralyseret sidder man og lytter til den skønneste og smukkeste musik man kan forstille sig og som

breder sig i rummet. Musik der får en til at leve sig ind i en drømmeverden af vellyd, der forkæler ørerne med honning.

Det kan da ikke passe, det må være et højdepunkt af musikalt udfoldelse, som skulle have været spillet til slut. Nu kan det næsten kun gå ned ad bakke, når der skal spilles flere stykker. Det bliver svært at holde det niveau. Stykket er til ende og det viser sig ikke "kun" at være Kristian og Lasse der skal spille. Ind kommer nu en ung pige, der tilsyneladende vil kvadre med på musikken. Gad vide hvordan det så vil gå? Nedad, som jeg næsten har forberedt mig på? Men så kommer den næste kæmpeoverraskelse. Ida, som pigen hedder – hun må være opkaldt efter min mor – viser sig at være en gudsbenådet sangfugl. Hvilken kraft og glød der er i hendes stemme. De skønneste toner flyder fra hende, og man sidder andægtig og lytter med tilbageholdt åndedræt, mens en tåre triller ned over kinden, så smukt er det. Det musikalske og tonale niveau er hævet om muligt endnu en tand. Og musikken er så gribende og går så dybt under huden, at man føler sig helt fortabt i musikkens favntag. Man tror næsten ikke sine egne ører. Resultatet er en musikalt aften af meget høj standard. Det ene skønne og smukke stykke musik afløser det andet. Man føler sig som en af de få heldige udvalgte, der har fået lov til at komme med til noget helt specielt.

Tjah, det er altså ikke noget, jeg har bedt vedkommende om at skrive. Men sådan går det faktisk tit, når vi får lov at være med til den slags seancer. Vi siger tak.

Efteråret kommer ikke til at byde på overvældende mange live koncerter. Jeg har for travlt med LAND til at passe booking kontoret. Men jeg lover at gøre hvad jeg kan, for at lave så mange jobs som muligt for Lilholt, Virenfeldt & Jørgensen i 2012. Det lykkedes i skyndingen, at få optaget lyd og billeder ved vores koncert på Horsens Ny i marts. Vi fokuserede på instrumentalmusikken, fordi det faktisk aldrig har været muligt at se og høre den, fx på YouTube. Jeg vil forsøge at få færdiggjort et instrumental nummer pr. måned resten af året, og lægge det på YouTube. NEXT SUMMER er netop blevet færdig. I kan se resultatet her.

<http://www.youtube.com/watch?v=j6qpLYNUetw>

I ønskes alle en god sommer. - Jeg skal hilse fra Ida og Lasse - .

Kh Kristian Lilholt

VI SES DERUDE